

ÉLETÜNK

A Wesselényi utcai Baptista Gyülekezet tájékoztatója

A hit: kockázatvállalás

„Szeresd az Urat te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.”

A hit mindig egyet jelent a kockázattal. Az életben amúgy is minden a veszélyről szól. Például a Prédikátor könyve 10:9-ben ezeket említi az ige: *„Aki követ fejt, megsértheti magát, és aki fát hasogat, veszedelemben fog.”* Bármit is teszünk az életben, egy kis rizikót mindig vállalunk vele. A legnagyobb kockázatot azonban minden közül a másokkal és az Istennel való kapcsolatunkban találjuk meg, abban, hogy miként éljük meg ezeket a kapcsolatokat. *Márk 12:30:* *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből.”* Ha teljes szívvel szeretsz, kockázatot vállalsz. Megéri? Mindenképpen. Jézus figyelmeztetett bennünket, életünk legnagyobb hibája az lehet, ha túlzottan a biztosra játszunk. Azt mondta: *„... aki meg akarja tartani az életét, az elveszíti...”*

Ha láttad a harmadik Indiana Jones filmet, biztosan emlékszel arra a jelenetre, amikor Indiana Jones egy szikla pereméhez érkezik. El kell döntenie, hogy kifelé lép-e a szikla szélén túl, pedig még nem látja, hogy van-e ott híd. Találó képe ez az igazi hitnek. A hit az, hogy megteszed a lépést, amit Isten kér tőled, akkor is, ha nem látod mi lesz belőle. Nem tudod pontosan, hogy Isten mit hoz ki az egészből, de tudod, hogy arra kér, hitből tedd meg azt a lépést.

Életünk során sokszor lesz olyan, hogy a saját hitünk peremére érkezzünk. Amikor nem vagyunk biztosak abban, hogy merrefelé tartunk. Lehet, hogy első alkalommal kell döntened amellet, hogy kapcsolatba lépsz Jézussal. Lehet, hogy egy üzleti döntésben vagy egy kapcsolatban kell megbíznod benne. Mindig érzel némi veszélyt, ha hitből lépsz. Kiben fogsz bízni? Teljes szíveddel bízol az Úrban? Mi lesz, ha mégis tévedsz? Biztos, hogy Isten bíztat arra, hogy megtedd azt a lépést?

Daily Hope by Jon Walker

Imádkozzunk

– a következő tanévért!

Könyörögjünk

betegekért

gyászolókéért

istentiszteletekért

vezetőségért

bibliakörös gyermekekért,

oktatókért, tanítókéért

ifjúságért

imaóra-vezetőkéért



TAHI GYERMEKTÁBOR

– 2011. július 11-17.

Az idei tábor a Szivárvány nevet kapta. Isten szeretetének sokféle arcát próbálták a tanítók – Kübler János, Kovácsné Bori, Kövesdi Timi, Frank Sándor, Körmeny Zsolt, Kovács Gergő, Mikes Balázs és Krisztina – bemutatni. Délelőtt volt tanítás, majd csoportos beszélgetés az adott témáról. A tanítók felelőssége óriási, hiszen mindig vannak olyan gyerekek a táborban, akik nálunk hallanak először Istentről.

Imádkozzunk érte, hogy az elvetett mag szárba szökkenhessen!

Délutánonként a játéka volt a főszerep- vízi-bomba, szivacs- csata, bátorság próba, dunai fürdőzés, játékos kvízek, izgalmas sorverseny, túrázás, tábortűz, mozi, rekesz mászás, kézműveskedés – megannyi érde-

kes program várta a táborozókat. A lebonyolításban értékes segítséget nyújtott a Kisifi minden egyes tagja, pótszülőként ott álltak a kisebbek mellett és segítettek, lelkesítettek, vigyáztak rájuk.

Adjunk hálát a Kisifi tagjaiért, hogy vannak, hogy terhelhetőek, segítőkészek!

Idén se maradhatott ki az éneklés- Körmeny Zsolt hozzáértése hihetetlen eredményeket hozott, a hét vége felé már mindenki kívülről fújta a tábori dalokat, köztük nem kevés kánont is.

Adjunk hálát a lehetőségért, hogy énekel is tudjuk Istent dicsérni!

Voltak akik beugrottak segíteni egy-két napra - Bolczár Editke a kézműveskedéssel, Szabó Kornél testvérék pedig az esti barack adományukkal segítettek elő a jókedvet.

Meglátni a lehetőséget a szolgálatra és készek lenni rá- imádkozzunk érte, hogy ne mulasszunk a hétköznapiakban!

A tábor vezetői Balog Endre és Rita voltak. A legnagyobb teher az ő vállukat nyomta, hiszen a szervezőknek kellett az aznapi programokról dönteni - az idei nyár időjárását szemlélve már ez is művészet - mindezt derűsen, lelkesen, fáradhatatlanul tették. Endre minden este gondoskodott az aznap lezárásáról, a hét fénypontja pedig szombat este a „Wessi-pengők” beváltása volt játékokra. Minden gyerek ajándékokkal megrakva térhetett haza.

Adjunk hálát a Balog család áldozatkészességéért!

Hálás vagyok a lehetőségért, hogy létrejöhett az idei tábor, köszönjük a gyülekezet imádságát, erre a célra adakozó tagjainak az adományokat és kérünk mindenkit, hogy továbbra is imádkozzanak a gyerekekért, az ifjúságért, a bibliaköri tanítókért, gyülekeztünk vezetőiért.

Az Ő áldása, megtartó irgalma legyen velünk továbbra is!

Mikes Kriszta

BIZONYSÁGTÉTEL

– ma is vannak csodák!

Amíg Kolozsváron éltem, minden évben háromszor 1 hónapot feküdtem a kórházban kezelés miatt. Komoly szívbeteg voltam, annyira, hogy 5 féle baja volt a szívemnek. 1990-ben költöztem Budapestre. Két év múlva újabb betegség környékezett meg: epeműtét várt rám. A főorvos, miután megvizsgált, úgy döntött, hogy amíg nem lát szívspecialista, addig nem kezd a műtérhez, ugyanis nagyon gyengének ítélte meg a szívemet, attól tartott, nem bírom ki a műtétet.

Kértem a lányomat, telefonáljon Kolozsvárra a gyülekezetbe, és kérje imatámogatásukat. Szerettem volna, ha mielőbb elvégzik rajtam a műtétet. A Wesselényi utcai gyülekezet imádságát is kértem, és én is hittel álltam az Úr elé, ha az Ő akarata a műtét, akkor legyen, de ha magához akar szólítani Atyám, akkor is az Ő akarata legyen meg.

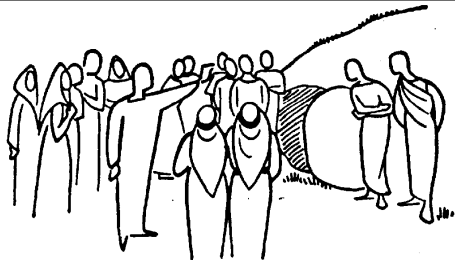
Nem tudom, kinek az imáját hallgatta meg az Úr, de amikor 4 nap múlva jött a szívspecialista és megvizsgált, megkérdezte, milyen gyógyszert szedtem a korábbi EKG vizsgálat óta.

Nem szedtem én semmilyen orvosságot – válaszoltam – mert jól éreztem magam. Az orvos csak erősítgette, hogy csinálnom kellett valamit, mert nagyon megváltozott a szív működése. Elárultam a titkot: imádkoztam. Az orvos csodálkozott, és közölte velem a diagnózist: akiben hiszek, teljesen meggyógyította a szívemet, jöhet az epeműtét, hiszen egészséges szívű embernél nem kell halogatni az operációt.

3 óráig tartott a műtétem, de utána nagyon jól éreztem magam, mintha nem is engem operáltak volna meg, egyáltalán nem voltak fájdalmaim.

Hálát adok jó Atyámnak ezért. Szeretném, ha minden testvérem megtapasztalná életében az Úr munkáját.

Nagy Ibolya



„Lázár, jöjj ki!” Jn. 11,43.

Bizonyágtételek - Vándor Péter és Etelka, Torbó Dániel

Amikor 2011. május 21-én valamivel délután 3 előtt magamhoz tértem, olyan helyzetben találtam magam, melyet ostoba módon korábban elképzelhetetlennek tartottam. A kormányra borulva azt éreztem, hogy testem sajog, mellettem öt éves kislányom arcáról csöpögött a vér, a hátsó babaülésekből pedig három- és egy éves fiaim üvöltöttek. Magáról a balesetről azóta sincs semmi emlékem; fogalmam sincs, hogyan tértem át a másik sávba, akkor és ott már csak a frontális ütközés tényével szembesültem.

Bár természetesen a történeteknek vannak olyan részei, amelyek miértjeire nem tudom a választ, a karambol óta eltelt szűk két hónap alatt arra jutottam; a baleset nem Isten, hanem az ellenség akarata volt. De akkor miért engedte meg mégis ezt Urunk? Azért, mert féltőn szeret. Úgy szeret, hogy nem akarja, hogy akár csak egyetlen napot is úgy éljek, hogy Ő csupán egy kiegészítő az életemben, hogy múlandó, ideig való dolgokat kergetek. A baleset előtti napokban kezdte ezeket magyarázni nekem Isten; olyan igazságot, amit a karambol csak még hangsúlyosabbá tett: ráébresztett, mennyire törekeny minden ebben az árnyék-világban.

Bibliát olvasó emberként persze ezzel már korábban is tisztában voltam. Tudtam, a tapasztalat is azt mutatja, hogy tíz emberből tíz meghal. És mégis... májusban már jó néhány hónapja annyira beletemetkeztem a munkába, hogy nemcsak időm, hanem gondolataim is szinte kizárólag a megélhetés, az anyagiak körül forogtak. Ez persze

nem egyik napról a másikra történt. A hívók életében az elbukás rendszerint nem váratlanul és hirtelen következik be. Fokozatosan hűl ki a szív. Kegyelem, hogy olyan Urunk van, Aki még ilyenkor is keres minket, Aki még akkor is utánunk nyúl, amikor ilyen állapotban vagyunk.

Az én esetemben ez a keresés azzal kezdődött, hogy ráébredtem: üres az életem. Jóllehet nem tagadtam meg nyilvánosan Istent, sem nem fordítottam Neki látványosan hátat, mégis hiányzott valami. Ennek egyik tünete például az volt, hogy időről-időre ismétlődtek olyan éjszakák, amelyek munkával indultak, aztán több órás internetes barangolással, általában hírek böngészésével fejeződtek be. Bár ezek során az Úr rendszerint megőrzött a parázna képek nézegetésétől, mégis egy-egy ilyen nem megfelelő okból átvirrasztott éjszaka után az üresség érzése mellett bántott annak felismerése is, hogy Isten nem erre, hanem pihenésre adta az ily módon eltékozolt időt. De ha tényleg fáj a tékozlás, akkor miért ismétlődik újra meg újra? Rá kellett jönnöm, az Úrral való mély, személyes közösségem hiánya hagyott olyan űrt maga után, amit nehezen viseltem. Ezt az űrt akartam ilyen és hasonló pótcselekvésekkel kitölteni. Azonban aki megízlelte, milyen az élő Istennel közösségben lenni, az előbb-utóbb rendszerint megcsömörlik a pótlékoktól. A helyreállás mégsem könnyű. Nem elég pusztán vágyni rá. Ha valaki igazán meg akar újulni, akkor annak teljesen át kell értékelnie életében a fontossági sorrendet. Amit pedig elméletben eldöntött, ahhoz a

gyakorlatban is ragaszkodni kell nap mint nap, újra meg újra.

Jézus Krisztus minden egyes ember számára vagy minden, vagy semmi. Ha csupán valami, akkor semmi. Én sem nem tudok, sem nem akarok Krisztus nélkül élni. De azt is tudom, ezt nem elég egyszerű eldönteni.

Vándor Péter

„Semmi rossz hírtől nem fél, szíve erős, az Úrban bizakodó.”

(Zsolt. 112,7.)

Május 21-én női csendesnapra mentem Kondorosra, többedmagammal. Évek óta ismétlődött az a tendencia, hogy ezeken a napokon vagy lázas gyermeket hagytam otthon, vagy aznap lázasodott be valamelyikük. Ezeket eléggé nehezen, lelkiismeret furdalással tudtam csak hordozni. Most is így történt. Előző este a középső gyermekünk, Petike, belázasodott, és kora reggeli indulásunk előtt is lázas volt. De most először tudtam ezt a helyén kezelni és az is egyértelmű volt, hogy mindez a sátán támadása. Napközben többször telefonáltunk Péterrel és megnyugtattam, hogy a láz elmúlt, nem jött vissza. Később láttam, hogy ez csak enyhe felvezető volt.

Idetartozik, hogy a baleset előtt hetekkel, hónapokkal többször „jött” olyan gondolat, amikor a gyerekeket férjemmel hagytam, hogy „most láttad őket így utoljára”, vagy „jól nézd meg őket, mert nem tudod, hogy látod őket újra”. Volt, amikor elhessegettem ezeket magamtól, de volt, hogy sírva néztem őket távolodva, ahelyett, hogy egyből ellenálltam volna imádságban, sőt ezeket férjemmel is megosztva, együtt imádkoztunk volna.

Még egy apróság. Előző nap Férjemmel mindent megbeszéltem, mit mikor hogyan szoktam a gyerekekkel tenni. Gergő altatását is, de babakocsihoz kötve. Gergő nagyon szeretett autóban elaludni. Én viszont ezt nagyon nem szerettem volna, nehogy valami baj történjen. Ezeket „bölcsen” elhallgattam a Férjem előtt, hátha az autós altatás eszébe sem jut. Utólag azt látom, az egészszet el kellett volna mondanom, és hogy meg kell tanulnom mindent megosztani a Férjemmel; nem lehet semmilyen jellegű „titkom” előtte, „teljesen ki kell szolgálatnom” magam neki, mint fejmenek, ahogyan az Ige is írja.

Útban Kondorosra az autóban én váltam, hogy felolvasom a Mai Ige aznapi áhítatát. Szólt. Mégpedig arról, hogy mindvégig maradjunk meg az úton, bármi érne is. Komoly gondolatok voltak.

Péter kicsivel délután 3 óra után felhívott és elmondta, hogy balesetet szenvedett a gyerekekkel. Nehezen tudtam felfogni. Nem értettem, mi is történhetett. Próbáltam többször hívni, de nem vette fel. Nagyon rossz volt a bizonytalanság. Közben kértem egy testvérnőt, hogy imádkozzon velem. Majd szoltunk a testvéreknek is, így közel százán vittük imában az Úr elé családot. Kb. félóra elteltével indultunk haza, én hozzájuk, a kórházba.

Egyértelműen láttam miért történt ez, és ki áll a történetek mögött. Az Úr nagyon szólt hozzám David Wilkerson két utolsó szolgálatán keresztül, s ezek által leleplezett dolgokat az életemben és megújított fontos területeken. Ez a sátánnak nem tetszett és támadásba lépett. De csak annyit tehetett, amennyit az Úr megengedett neki.

Lányként, egyedülálló hívőként megtanultam mindent az Úrra bízni, rabul

ejteni Neki minden gondolatot, az Ő félelmében lenni egész nap, akkor is hinni, amikor minden ellene szól. Felelőség- és anyaként új szerepben ez nem ment. Voltak ugyan harcok, olyan időszakok, amikor egész közel kerültem Istenhez, de nem harcoltam a végig. Teret adtam saját magamnak, az énemnek. Sok káros, hitemet támadó gondolatnak nem álltam ellen úgy, ahogyan kellett volna, és ahogyan tettem is azt korábban. Ezekre világított rá David Wilkerson két szolgálata által az ÚR. Nagyon sokat jelentett ez nekem és nagyon hálás voltam érte. Megszületett bennem a válasz, az elhatározás, hogy újra nekidőlök. Ez történt néhány nappal a baleset előtt.

Míg felértünk Kondorosról Budapestre nagyon megerősített az ÚR. Korábban azt is nehezen viseltem, ha lázas volt valamelyik gyerek, most meg felruháztattam mennyei erővel. Útközben tudtam meg részleteket - Péter szüleitől - arról is, hogy kinek milyen sérülései vannak. A Lánchídon átkelve, visszatekintve szívérvány által is biztatott az Úr. A kórházban nehéz volt fizikailag helytállni drága kis sérültjeim között, rossz volt látni a szenvedésüket, mégis szellemben szárnyaltam. Az Úr arra indította Anyósomat, hogy velünk maradjon éjjel-nappal. Ez óriási segítség volt, ami nélkül elképzelhetetlen lett volna körbevenni, ellátni a gyerekeket.

Köszönöm, köszönjük mindazoknak a segítségét, imádságát, akik közbenjártak és közbenjárnak értünk. Aki pedig szeretné meghallgatni, elolvasni David Wilkerson említett szolgálatait, itt teheti:

<http://www.youtube.com/watch?v=FWVXnzpkBCs&feature=related>

http://www.ifjusagimisszio.hu/dw_blog.php

Vándor Péterné

Isten ma is új életet ad a megtérő embereknek!

Mindenek előtt azt értettem meg a bemelegítéssel kapcsolatban, hogy Istennel megerősítem a kapcsolatam, szövetségre jutok vele és vállalom a mi közösségünket a gyülekezeti előtt és hiszem, hogy Isten előtt is.

Nagyon sokáig bizonytalankodtam megtérésemet illetően, arról meg végképp nem voltam megbizonyosodva, hogy újjászülettem-e. Azt hiszem, most jött el az ideje, mikorra beérett a döntésem és követésének lényegét megérteni közelgek.

Azt látom, hogy az életem merően megváltozott, az viszont nem tudom, hogy mikor indult ez el igazán, és hol keressem azt a pontot, amire támaszkodhatok. De Isten megérintett, és egy parázna gyötrődésből vitt ki minket a házasságon át a gyerekek és a nevelés ajándékáig, hogy ez tovább folytatódjon reményem és reményünk szerint.

Egy ige igen fontossá vált számomra, melyet már jó ideje forgatok magamban: ez pedig a születéstől vak férfi gyógyulása és megtérése. Magam sem tudok talán mindig felelni a faggatásokra, de azt tudom, hogy egykor vak voltam és most látok.

Néhány napja pedig ezt olvastam: **"De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet."** Értelmet adott nekem is arra, hogy a tökéletes mérce szerint éljem az életem, és remélem, hogy meglátszik ennek a jó gyümölcse is. Ámen.

Torbó Dániel

John Stott elhunyt

– a bibliai mozgalom vezéralakja

90 éves korában érte a halál az evangéliumi mozgalom egyik vezéralakját, aki bölcsességével és legendás bibliaszeretetével fél évszázadon keresztül volt a motorja a protestáns megújulásnak.

Ha két 20. századi evangéliumi vezetőt lehetne csak megnevezni, akkor Billy Graham mellett John Robert Walmsley Stottot említenék a legtöbben. Míg Graham evangélicizált, Stott tanított, némi túlzással előbbi volt a szív, utóbbi az ész. Persze ez a kijelentés sem állja meg igazán a helyét, mert Stott is hitt az evangélicizációban: amikor 1974-ben Graham összehívta Svájcban az első Lausanne-i világevangelizációs konferenciát (a világ addigi legtöbb misszionáriust mozgósító eseményét), az ott született szövetségről szóló dokumentumot végül mégiscsak Stott fogalmazta meg. Azóta többnyire az abban foglaltak alapján határozzák meg, ki tekinthető evangéliumi hívőnek.

Miatta nem lett szektás az evangéliumi mozgalom

Édesapja elismert orvos, ám agnosztikus meggyőződésű ember volt, édesanyja evangélikus hitben járt, miközben anglikán gyülekezetet látogatott. Stott konfirmált ugyan, de élő hitre csak 17 éves korában a Jelenések könyvéből ismert ige („íme, az ajtó előtt állok és zörgetek”) hatására jutott. Miután Cambridge-ben francia nyelvből és teológiából is diplomát szerzett, anglikán lelkipásztorrá lett, 1945-től pedig szolgálni kezdett a londoni All Souls templomban. Nemzetközi hírnevet eleinte leginkább azszal szerzett, hogy az 1960-as években amellelt érvelt, maradjanak az evangéliumi lelkületű hívek az anglikán egyház berkein belül. Később szervezetein, könyvein, előadásain keresztül óriási hatást fejtett ki az egész nemzetközi evangéliumi mozgalomra.

Életrajzírói és méltatói szerint Stott akadályozta meg, hogy a második világháború után az evangéliumi mozgalom beszűküljön, szektás, fundamentalista közösséggé váljon, helyette új lendületet és növekedést vett az újprotestáns mozgalom. Abban is szerepe volt a minap elhunyt keresztény vezetőnek, hogy az evangéliumi hívek visszataláljanak a

társadalmi igazságosság üzenetéhez. Híres mondása szerint „a társadalmi aktivitás nemcsak követi az evangélicizációt, nemcsak megelőzi azt, hanem partnerként kíséri is, a kettő, akárcsak az olló két szára, elválaszthatatlan egymástól”

Alázattal gondolkodott

Az amerikai Time magazin 2005-ben Nelson Mandela és Bill Gates mellett a világ egyik legbefolyásosabb embereként említette őt. Meglehetősen ritka, hogy világi lap így nyilatkozzon olyan valakiről, aki kompromisszum nélkül kiállt a személyes megtérés fontossága, a Szentírás tekintélye és Jézus bűnösökért tett keresztáldozatának központi szerepe mellett. Stott viszont nem állt meg itt: alázattal hirdette a gondolkodás fontosságát is, és mereven elutasította az **é s z e l l e n e s , s z é l s ő s é g e s** hitfundamentalizmust.

George Carey, korábbi canterburyi érsek szerint „John Stott hozzájárulása a kiegyensúlyozott evangéliumi hithez minden bizonnyal példa nélküli a nemzedékünkben”. Carey szavai azért is jelenthetnek sokat, mert Stott – noha ezt számos olvasója talán nem is tudja – anglikán lelkész volt. Anglikán szolgáloként megnősülhetett volna, ám ezzel a jogával sosem élt, megmaradt cölibátusban. Mértékletességéről szólva Billy Graham úgy nyilatkozott Stottól, hogy bár többször is lehetősége lett volna előrelépetni a ranglétrán, nem lett sem püspök, sem érsek, mert így jobban tudott fő feladataira, a vezetőképzésre koncentrálni. Élete végéig egy szerény, kétszobás londoni lakásban élt, irni pedig egy wales-i farmra járt ki. Félszáz könyvének jogdíjából egy fillért sem tartott meg magának, hanem a szegényebb országok teológiai irodalmának bővítésére fordította.

A laikusok is megértették

A New York Times egyik publicistája szerint „Stottot olvasni azért jó, mert látszik: a szerző gondolkodva marad hűséges a Szentírás-hoz”. Könyvei hívők millióinak a hitét – és gondolkodását – építették. 2007-ben, 86 évesen ment nyugdíjba.

A BBC úgy emlékeztet meg róla, mint aki „a bonyolult teológiát is úgy tudta elmagyarázni, hogy azt laikusok is könnyedén megértették”

Soli Deo Gloria! Egyedül Istené a dicsőség!

A gyülekezet 2011. augusztusi programja

DÁTUM	KEZDÉS	ALKALOM	SZOLGÁLÓ
9. Kedd	17.00	Érdeklődők bibliaórája	Kübler János
10. Szerda	19.00	Fiatal felnőttek alkalma	Kovács Gergely
11. Csütörtök	18.30	Bibliaóra	Pafkó Tamás
14. Vasárnap	09.30	Imaáhitat	Ruzicska László
	10.00	Istentisztelet	Kübler János
	17.00	Istentisztelet	Kübler János
16. Kedd	17.00	Érdeklődők bibliaórája	Kübler János
17. Szerda	19.00	Fiatal felnőttek alkalma	Erdei Zsolt
21. Vasárnap	09.30	Imaáhitat	Kübler Jánosné
	10.00	Istentisztelet	Kübler János
	17.00	Istentisztelet	Kübler János
23. Kedd	17.00	Érdeklődők bibliaórája	Kübler János
24. Szerda	19.00	Fiatal felnőttek alkalma	Jassó Zoltán
25. Csütörtök	18.30	Bibliaóra	Kübler János
28. Vasárnap	09.30	Imaáhitat	Kovács Tibor
	10.00	Istentisztelet	Herjeczki Kornél
	17.00	Istentisztelet	Réz Ádám
30. Kedd	17.00	Érdeklődők bibliaórája	Kübler János
31. Szerda	19.00	Fiatal felnőttek alkalma	Kovács Tibor
<i>Szept. 1. Csüt.</i>	<i>18.30</i>	<i>Bibliaóra</i>	<i>Kübler János</i>
<i>Szept. 4. Vas.</i>	<i>09.30</i>	<i>Imaáhitat</i>	<i>Kovács Gergely</i>
	<i>10.00</i>	<i>Istentisztelet, úrvacsora</i>	<i>Kübler János</i>
	<i>17.00</i>	<i>Istentisztelet, tanácskozás</i>	<i>Kübler János</i>

2011. őszi programtervek

Szeptember

2. péntek — foltvarró-kör—17 óraker
 4. vasárnap — úrvacsora, tanácskozás
 11. vasárnap — bibliaköri évnyitó
 18. közösségi vasárnap — vendégünk:
 Miklya Luzsányi Mónika
 24-25. énekkar — szegedi program
 27. egyházkerületi lelkészértekezlet

Október

2. vasárnap — úrvacsora, tanácskozás
 7.péntek — foltvarró-kör—17 óraker
 15. szombat — baptisták az egészségért munkacsoport országos konferenciája — www.egeszseg.baptist.hu
 16. vasárnap - Hálaadó-ünnep — vendégünk Bayer György